

חשבון עובר ושב מאת שלמה פרנקל

יקיר יקיר לי

אם מישור חושב שההכרזות היוצאות ממשרד האוצר ובנק ישראל מקורן באיון חולשה של רגע, סליטת סה, או סתם קישקיש בקומקום. הרי שהוא טועה. זה בכלל לא המצב. במשרד האוצר ובנק ישראל מתנהלים דיונים קדחתניים אך יסודיים. כמו זה שהתנהל אחרי שנודע על עלייתו המסחררת של המרד האחרון.

נחלת בנימין

בשבוע שעבר, בדיוק בעמוד הזה, כתבתי בתור בדיחה — סאטירה פוליטית, יעני — קטע על גאון של אחד שנוסע עם אשתו וצדקה והילדים לבקר את ביתו שבהתנחלות חופים, ליד רמאללה. הפואנטה של הסיפור היתה, שהוא נוסע כל הזמן בכבישים עוקפים, שתפקידם לעקוף ערים ערביות וכפרים ערביים; ובכלל, לראות מה שפחות ערבים בשביל איכות החיים שלו, של צדקה ושל הילדים.

בדיחה? מה בדיחה!

לא עברו יומיים מאז כתבתי מה שכתבתי, והנה מגיע אלי מי אם לא אדם קלר הבלתי נמנע — האיש שקורא כל דבר ואחריו כותב אותו בקיצור על הקירות — ומביא לי פרוספקט מעניין מאוד, שהוציאה "המועצה האזורית מטה בנימין".

השורות הראשונות בפרוספקט אומרות כך:

מרשים לעצמם להשתולל בצורה כזאת! כל מיספר פה במדינה הזאת חושב לעצמו שהוא איזה מיספר חזק, לוקח לעצמו כלי לשאול תוספת יוקר, קרה השתלמות, קרן פנסיה... משה מנדלבאום: וספרות מקצועית!

עזרא סדן: בדיוק! וככה אנחנו מגיעים למספר כמו 13.6%!

יורם ארידור: אני רוצה להזכיר לכם רבותיי — השאלה היא, מה עושים? **יקר פלסנר:** ועזרא צורק! צריך להוריד למיספרים האלה את הראש! מה הם חושבים לעצמם? זאת הפקרות כאן?

משה מנדלבאום: לא צריך להיתפס

פלסנר: תוספת היוקר היא מכשיר רצחני יועץ שר האוצר אומר: "תוספת היוקר מגינה טוטאלית על העובד וגורמת לאינפלציה הגבוהה" "הסוציאליזם הוא אבי כל חטא" "עם ההסתדרות צריך ללכת בלהוריד יד"

ידיעות אחרונות 17.5.1983

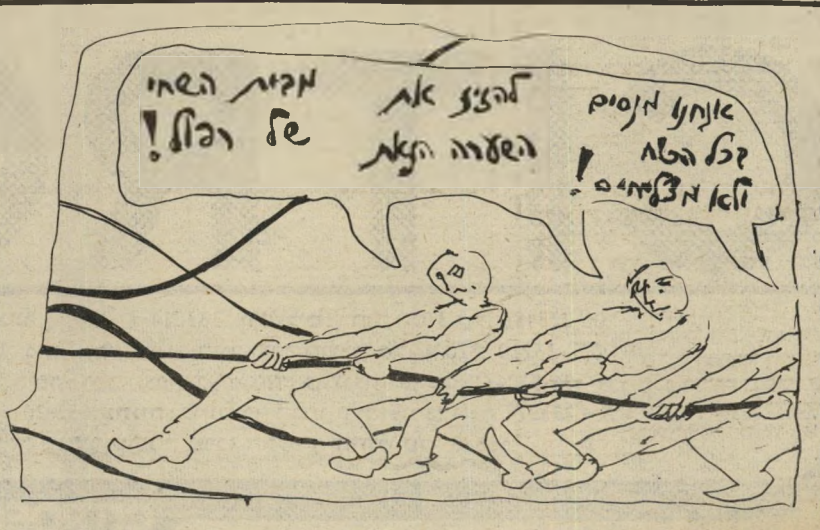
להלן פרוטוקול הדיון: השר יורם ארידור: רבותי! מה שקרה ידוע לכולנו ואין טעם לחזור על כך. השאלה היא, מה עושים? הבה ניגש לעניין בקוריוז ובשיקול-דעת, אבל גם תוך דרך מסויים.

מנכ"ל עזרא סדן: לפי דעתי, יש כאן מיקרה ברור של עיצומים פרועיים!

מישנה יקר פלסנר: אם אתה מדבר על הרופאים...

עזרא סדן: אני לא מדבר על הרופאים! נגיד משה מנדלבאום: אם אתה מדבר על המורים...

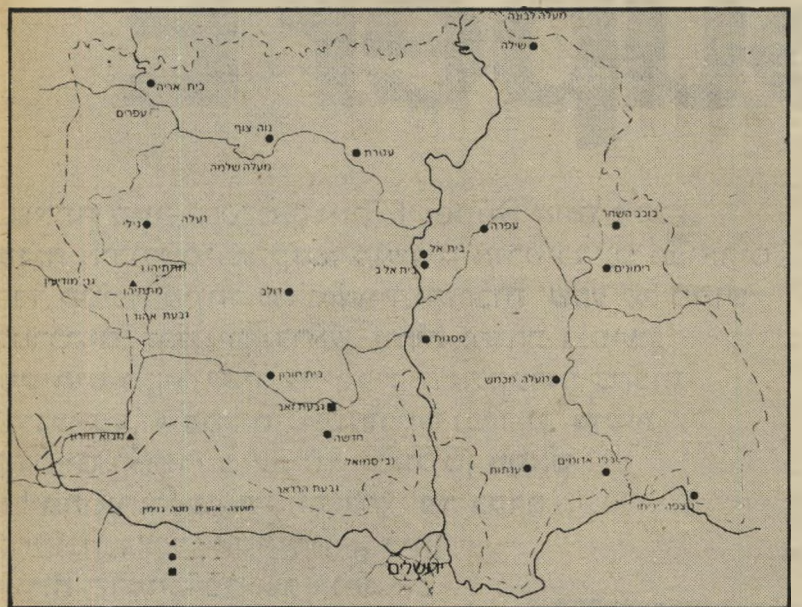
עזרא סדן: לא עליהם אני מדבר! **יורם ארידור:** אם אתה מדבר על החזאים... **עזרא סדן:** לא, לא, ושוב! לא זה המיספרים שנוקטים כלפינו עיצומים פרועיים! איר הם

אנו שמחים על התעניינותכם ביישובינו. ועל האפשרות שתבואו ותקחו חלק בבניינה ובחידושה של נחלת שבט בנימין. אנו מזמינים אתכם לבוא ולהתרשם ישירות וממראה העיניים, מהאובססיה, מהבניין ומהיצירה. אבל העיקר זה לא חידוש נחלת שבט בנימין, אלא דבר אחר לגמרי, והיא המפה המצורפת של נחלת שבט בנימין באותו פרוספקט. במפה הזאת, המתארת בקווים כלליים את האיזור שמצפון לירושלים, מסומנים הכבישים ונקודות הישוב.

כמובן שמי שישיר חושב איך לתקוף את המתנחלים, וכל זה, יאשים אותם בגזענות בגלל שלא הכלילו במפה הסטרטגית שלהם עיר קטנה כמו רמאללה, או כמה כפרים שבהם עשרות אלפי תושבים ערביים.

אבל לי יש חשד אחר לגמרי. לפי דעתי, לא הוזכרו כל המקומות האלה, הבלתי-בנימיניים, כדי שלא להוריד את מחירי הדירות במעלה מיכמס או בעטרת, על 17.1 המישפחות שגרות בהם.

נחלת שבט בנימין מחירי דירות

יום מיוחד במינו

ולמרות שכולם ידעו שזה יבוא יום אחד, היתה התדהמה מוחלטת.

רמזים ראשונים למה שהתרחש היו כבר כמה דורות-החדשות, בבוקר שלמחרת. היה משהו בקולם של השרים. משהו שבישר שהדברים אינם כתמול-שילשום.

אך הרי אלה עיתוני הצהריים דווקא. שנתנו את הטון באותו יום. מעריב כתב: "מקורות בירושלים מעריכים: לא סוף פסוק". ואילו ידיעות אחרונות כתב פשוט: "מחר יהיה שינוי, אולי כבר היום".

אנשים הסתובבו ברחובות כמומומים. קשה היה לקנות משהו תוסס כלי להחליף כמה מילים על המאורע עם הקיוסקר. קשה היה לפתוח שיחת-טלפון בנושא אחר. וכן, שוב השתלטה על העם בישראל אותה רוח מופלאה המאפיינת אותנו בעיתות מצוקה אמיתיות. כאשר העם כולו מתלכד והופך מיקשה אחת, של אבטיחים עסיסיים, שכמו צברניו החמודים, הם ירוקים מחנן ואדומים מכפנים.

ראשון המגיבים היה, כמו במיקרים רבים, חבריה הנכנסת יהודה פרת. באותה תקופה התקדם יפה בניין הבית השלישי, והתחיל כבר באורישן לקביעת החנונים. פרח החליף כמה הלצות עם הכתב המשוועם של הרדיו ואחריו העביר את תגובתו. "מה שהתרחש", נמסר ברדיו בשמו של חבריה הנכנסת הליברלי, "הוא תוצאה של רוחה הנכנס שהשתלטה על העם כלי שום הצדקה, פשוט כלי שום הצדקה".

נ, ואז התחיל המבול הרגיל. חבריה הנכנסת רוני ("מיליוני") מילוא אמר, שידו הארוכה של סיאני-אי היתה במעל. "הח"כפרופסור יוסף רום טען, כי תושבי הצפון צריכים להקים "לובי", ומה שהתרחש אתמול הוא אות-אזהרה ברור. גם "ח"כ מהאופוזיציה הגיבו. חבריה הנכנסת רענן נעים אמר שאין חוכמות: אם זה לא קורה בחזית, אז אין ספק שזה יקרה בעורף, וזה הרבה יותר גרוע. ואילו חבריה הנכנסת רב בן-מאיר, שאיטריטו היה ראש העירייה של תל-אביב, הודיע כי הוא כבר שלח שלושה תזכירים בעניין המחולל העגום לבסוף נאלץ גם שר הביטחון להגיב. מה, היתה לו ברירה? והוא למרד דווקא דבר נכון, שמיים אחד אי-אפשר ללמוד דבר, והוא בטוח שתוך שבוע-שבועיים נשכח את האירוע הזה.

עכשיו, דר-יאגב, כשאני קורא כל מה שכתבתי עד הנה, אני שמתי לב שבכלל לא ציינתי מה היה כל-כך מיוחד, לעזאול, באותו יום, 17.2.84, שהפעם כל-כך את עם ישראל.

נ, אז זה פשוט. זה היה היום הראשון מזה שנה וחצי, שבו שום חייל של צה"ל לא נהרג. ושום חייל צה"ל גם לא נפצע אפילו מפעילות חבלנית עוינת כלבנון.